

Joaquim Perramon i el seu servei a la professió

Josep M. Cadena
Fotos: Avui

La mort de Joaquim Perramon va deixar el periodisme econòmic orfe d'un dels seus màxims representats a Catalunya. Afable, honest i amb una gran professionalitat, Perramon moria a 83 anys després d'un llarga trajectòria que va portar-lo a participar en la fundació del diari *Avui*, la creació del Col·legi de Periodistes, el Consell de la Informació i l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, de la qual fou el primer president.

Mort el passat 3 de setembre a Sant Adrià de Besòs, la població en la qual havia nascut el 4 de maig de 1924 i a la qual sempre es va mantenir fidel tant en afectes com en residència, Joaquim Perramon i Palmada fou, essencialment, un periodista que va voler servir la societat catalana amb la veritat i l'honesta exigència informativa en els diversos vessants de la professió. Primer, i des de molt jove, com a corresponsal a la seva comarca del Besòs. Després com a redactor a *Diario de Barcelona*, on començà l'any 1966 en les seccions de notícies d'Espanya i de l'estranger per passar després als temes d'economia per als quals estava especialment capacitat, ja que havia estat corresponsal de banca. I, finalment, com a cap d'economia del diari *Avui*, en el qual s'integrà amb entusiasme des del moment fundacional, el mes d'abril de 1976, i en el qual, arribada la seva jubilació laboral, va seguir col·laborant fins poc abans de morir.

També col·laborà amb *El Noticiero Universal* i amb diverses publicacions d'economia, i va ser assessor de comunicació a la Universidad Internacional Menéndez Pelayo i dirigí una temporada la *Revista de Badalona*. Però, a més a més, va participar en les tasques col·lectives de la professió periodística com a membre de la comissió econò-

mica consultiva de l'antiga Associació de la Premsa de Barcelona, com a secretari de l'entitat quan aquesta va posar en marxa el procés de transformar-se –juntament amb les altres associacions germanes de Girona, Lleida i Tarragona– en l'actual Col·legi de Periodistes de Catalunya, i com a secretari general del Consell de la Informació de Catalunya en el moment fundacional i en un segon període en què, vetllant per la màxima independència en l'aplicació del codi deontològic de la professió al servei de la societat, va contribuir al fet que aquesta entitat fos una fundació.

Encara que resumida als seus més essencials trets, la relació que he fet de l'activitat periodística de Quimet Perramon (a ell li agradava que li diguessin així) deixa constància del que fou com a professional. Però, per sobre de tot, hi havia la persona que donava ple sentit ètic a totes les seves activitats i que el va portar a ésser l'eix aglutinador d'una profunda renovació en les formes i en els resultats de la informació sobre temes d'economia a Catalunya. Amable, suau i sempre somrient, començà a marcar la seva independència a les rodes de premsa que convocaven bancs i grans empreses on feia preguntes clau perquè abans s'havia estudiat els temes que s'hi presentaven a cada reunió.

Mai no volia destacar, però sense proposar-s'ho donava exemple i al seu voltant s'aglutinaren nous professionals, tots més joves que ell, que desitjaven canviar el pejoratiu concepte que molts tenien sobre el periodisme especialitzat en temes econòmics. Perquè, encara que no tots els seus companys més directes eren acomodaticis davant del poder econòmic, la idea general, tant entre la ciutadania en general com dins del conjunt de la professió, era que en aquell sector informatiu, igual que en altres també especialitzats, s'acostumava a servir més als interessos dels informants que als dels lectors i oients.

I com Perramon, honest sense mai presumir de ser-ho, canvià radicalment l'antiga manera d'actuar, fou aviat un referent al qual molts s'afegiren. Resultat lògic seria la fundació de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica, de la qual ell seria el primer president i que continua amb la mateixa voluntat de preservar el prestigi professional al servei de la ciutadania.

La Guerra Civil l'agafà de nen i, ateses les seves circumstàncies familiars, Joaquim Perramon es va veure obligat des de molt jove a prendre decisions de persona adulta. Aviat aconseguí ésser funcionari municipal i des de la secretaria administrativa de Sant Adrià de Besòs realitzà una gran tasca solucionant els problemes dels adriencs en lloc de posar-hi entrebancs legalistes. S'improvisà com a informador i aconseguí participar en el curs especial de Barcelona per a professionals celebrat l'estiu de 1952. Inscrit en el llavors imprescindible Registre Oficial de Periodistes (ROP) amb el número 2.779, només fins a catorze anys després, ja casat amb la seva estimada Maria Aya i amb tres fills –Mari Carme, Eulàlia i Joaquim– encara en edat escolar, no va poder ésser periodista en plenitud d'exercici.

Joaquim Perramon ha deixat una gran empremta com a persona i professional.

En aquest sentit, Quimet Perramon arribà tard a la professió periodística, però aviat recuperà el temps que considerava perdut. Josep Faulí –un

Era tot un referent i es va convertir en el primer president de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica

gran company i un excel·lent professional que vàrem perdre l'any 2006– i jo ens férem amics de Perramon al cap de poc temps que ell entrés a la redac-

ció de *Diario de Barcelona* on nosaltres dos ja treballàvem. Copsarem el seu gran sentit de companyonia, la seva voluntat perquè la feina quedés

ben feta, la seva disponibilitat sempre que fes falta sense mai escatimar-hi hores i una catalanitat neta i clara. Per això l'any 1976 l'hi

proposàrem que ens acompanyés en l'aventura del diari *Avui* i, malgrat que representava un risc, ho acceptà d'immediat i amb satisfacció.

Una imatge d'arxiu de Joaquim Perramon treballant a la redacció de l'*Avui*, diari del qual va ser un dels seus fundadors.

Així també ho va fer quan li vaig demanar que s'integrés com a secretari a la candidatura de Josep Pernau per a la junta directiva de l'Associació de la Premsa de Barcelona. Amb ell –jo feia propostes raonades i ell signava informes favorables– i el suport dels companys de junta, vàrem aconseguir la recuperació de companys que havien estat represaliats al final de la Guerra Civil, amb compensacions econòmiques per part de l'Estat i l'ingrés de la nostra entitat amb plenitud de drets assistencials de tots els que ho van desitjar.

Perramon també va intervenir, assistint a reunions convocades a Madrid, per solucionar de la millor manera

possible la liquidació d'unes pòlisses d'assegurança de vida que llavors teníem els periodistes i que anàvem de mal borràs. Fou, en poques paraules, un secretari discret i eficaç, igual que va demostrar ser-ho anys després com

Va ser secretari de l'Associació de la Premsa de Barcelona i secretari general del Consell de la Informació de Catalunya

a secretari general del Consell de la Informació amb Llorenç Gomis i Francesc González Ledesma com a successius presidents.

En els seus darrers anys va patir grans dificultats per caminar però amb una

voluntat d'acer anava a tots els llocs: reunions informatives, conferències, trobades i dinars amb amics... Tenia el sentit de la notícia, el judici clar i el desig de fer feina, motius més que suficients per la medalla al mèrit en el

treball Francesc Macià que li va concedir la Generalitat de Catalunya, pel premi Sardà Dexeus que li va atorgar el Col·legi d'Econo-

mistes i per l'homenatge sorpresa –Josep Pernau i jo fórem els encarregats de convocar-lo a una reunió inexistent– que li oferiren els seus companys de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica. **■**